

Sygn. akt I C 3618/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Małgorzata Smulewicz

Protokolant Łukasz Skolmowski

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego siedzibą w K.

przeciwko Ł. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ł. P. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego siedzibą w K. kwotę 55 079, 20 (pięćdziesiąt pięć tysięcy siedemdziesiąt dziewięć i 20/100) złote wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna wysokość odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13 października 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. stosunkowo rozdziela koszty procesu ustalając, że powód wygrał sprawę w 86, 25 %, a pozwany w 13, 75 %, pozostawiając referendarzowi sądowemu szczegółowe ich wyliczenie;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt: I C 3618/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 października 2016 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się zasądzenia od pozwanego Ł. P. kwoty 63 856,43 złotych wraz z odsetkami umownymi oraz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 799 złotych, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, zwrotu innych kosztów w wysokości 7,99 złotych.

W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, iż pozwany zawarł w dniu 10 lutego 2011 roku z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę bankową, na podstawie której otrzymał kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z ww. zobowiązania. Następnie, przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności została zbyta na rzecz strony powodowej. Do chwili obecnej zadłużenie nie zostało w całości uregulowane. (pozew, k. 4 – 10)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w dniu 8 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc–e (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty, k. 11)

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uchylił powyższy nakaz zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. (postanowienie, k. 23)

Pozwany Ł. P. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2011 roku Ł. P. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt gotówkowy o nr (...).

Kwota kredytu opiewała na 78 500 złotych z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych. (§ 1)

Stosownie do § 3 od udzielonego kredytu Bank pobierał odsetki według stawki stałej. Oprocentowanie kredytu wynosiło 7,99 % w stosunku rocznym.

W myśl § 4 ust. 3 na łączną kwotę wszystkich kosztów kredytu, do których zapłaty zobowiązany był kredytobiorca w wysokości 21 427,80 złotych na dzień zawarcia umowy złożyły się: prowizja z tytułu udzielenia kredytu w wysokości 785 zł, w tym prowizja z tytułu rozpatrzenia wniosku o kredyt (prowizja przygotowawcza) w wysokości 50 zł (pkt 1a); odsetki od kredytu w wysokości 20 642,80 zł (pkt. 1b). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 8,80 %. (ust. 4)

Stosownie do § 6 ust. 1 kredyt i odsetki miały być spłacone w 72 miesięcznych ratach równych.

Oprocentowanie należności przeterminowanych miało być równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień zawarcia niniejszej umowy powyższe oprocentowanie miało wynosić 21,00 % w stosunku rocznym. (§ 9)

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy, k. 43 – 45)

Bank (...) S.A. na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 marca 2016 roku zbył na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego przysługujące mu wierzytelności, w tym przysługującą mu od Ł. P.. (umowa sprzedaży wraz z załącznikami k.46 – 65)

Pismem Bank (...) poinformował Ł. P.

o dokonaniu przelewu przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy kredytowej o nr (...) na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. (dowód: pismo, k. 66)

Pismem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty poinformował Ł. P. o zadłużeniu w wysokości 61 656,30 złotych, równocześnie prosząc o kontakt w przypadku braku możliwości spłaty kwoty zadłużenia jednorazowo. (dowód: pismo, k. 67)

Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwała żadnych wątpliwości. W związku zaś z brakiem przedstawienia jakichkolwiek twierdzeń przez Ł. P., w tym w związku z brakiem zaprzeczenia twierdzeniom (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, Sąd za wiarygodne uznał wskazane powyżej, istotne dla sprawy twierdzenia funduszu. Twierdzenia te bowiem nie budziły uzasadnionych wątpliwości sądu, nie były sprzeczne z zasadami logiki ani z doświadczeniem życiowym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył wierzytelność od Banku (...) S.A. i na tej podstawie wniósł w niniejszej sprawie o zasądzenie od pozwanego Ł. P. kwoty 63 856,43 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany Ł. P. nie podjął próby obrony w związku z wytoczonym powództwem - nie stawiał się na wyznaczonych przez Sąd terminach rozprawy i nie zajął stanowiska w sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 339 § 1 k.p.c., w brzemieniu obowiązującym przed 7 listopada 2019 r., (którą jest właściwa w niniejszej sprawie, z uwagi na wszczęcie sprawy przed wejściem w życie zmian k.p.c. przed wskazaną datą) Sąd wyda wyrok zaoczny, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę lub mimo stawienia się ni bierze w niej udziału. W przypadku, o którym mowa w § 1, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c., a równocześnie nie zaszła żadna z okoliczności wymienionych w art. 340 § 2 k.p.c. (pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie składał też w sprawie ustnych ani pisemnych wyjaśnień).

W realiach niniejszej sprawy, wobec braku zaprzeczenia twierdzeń powoda przez stronę pozwaną, w ocenie Sądu zaistniały przesłanki do zasądzenia kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, w takim zakresie w jakim strona powodowa wykazała zasadność żądania, nadto w zakresie w jakim roszczenie się nie przedawniło.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż w niniejszym postępowaniu, zgodnie z nowelizacją kodeksu cywilnego z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), która weszła w życie 9 lipca 2018 r., Sąd zobligowany był do zbadania czy nie doszło do przedawnienia dochodzonego przez powodowy fundusz roszczenia.

Pierwotny wierzyciel będący spółką prawa handlowego, prowadzący działalność bankową, a wobec tego przedsiębiorca w rozumieniu art. 43¹ k.c., zawarł z pozwanym umowę kredytową, która była związana z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Natomiast pozwany był konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c.

Zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wniesiony w dniu 13 października 2016 roku. Ustalając czy w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia Sąd miał zatem na względzie ww. datę wniesienia powództwa oraz przedstawiony przez stronę powodową harmonogram spłat (k. 99v – 100) i treść umowy kredytowej. Na tej podstawie Sąd stwierdził, że wymagalnych i niespłaconych rat

w niniejszej sprawie jest 40, albowiem termin ich wymagalności nie upłynął przed dniem 13 października 2016 roku tj. raty od 32 do 72 ww. harmonogramu. Resumując, w tym zakresie powództwo okazało się być uzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W rozpatrywanej sprawie to na powodzie ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. Powód reprezentowany był przez zawodowego pełnomocnika i dlatego też Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powoda co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

W realiach niniejszej sprawy, mając na uwadze poczynione wyżej rozważania, a także obowiązek nałożony przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego, któremu strona powodowa sprostała w przeważającej części, przedstawiając wiarygodne dowody na okoliczność wskazaną w pozwie Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zasądził od pozwanego Ł. P. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. wykazaną przez powoda oraz nieprzedawnioną kwotę 55 079,20 złotych na którą złożyło się 40 rat kapitałowo – odsetkowych po 1 376,98 złotych każda wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna wysokość odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13 października 2016 roku tj. wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Orzekając o odsetkach w polu widzenia Sądu pozostawało, iż zgodnie z art. 481 §2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). W myśl przepisu art. 481 §2² k.c. jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (art. 481 § 2³ k.c.).

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku

Odnosząc się zaś do żądania strony pozwanej w zakresie odsetek karnych to w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała zasadności ich zasądzenia, albowiem nie przedstawiła dokumentu z którego w sposób niebudzący wątpliwości wynikałoby od jakich kwot nieprzedawnionych one się należą. Powyższe nie zostało w materiale dowodowym przedłożonym przez stronę powodową wyliczone, Sąd nie miał również na jego podstawie możliwości dokonania samodzielnej próby takowego wyliczenia. W związku z powyższym powstały uzasadnione wątpliwości, które to uniemożliwiły uznanie powództwa we wskazanym zakresie.

Mając na względzie powyższe ww. zakresie, jak również w odniesieniu do części kwoty przedawnionej powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt II wyroku.

Zgodnie z art. 108 §1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu (w związku z przegraną pozwanego) w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w myśl przepisu art. 108 §1 zd. 2 k.p.c. rozstrzygnął jedynie o zasadach ponoszenia kosztów procesu, uznając, iż powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wygrał proces w 86, 25 %, a pozwany Ł. P. w 13,75 % szczegółowe rozliczenie kosztów pozostawiając referendarzowi sądowemu.

Wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając na uwadze powyższe rozważania i na podstawie powołanych przepisów Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)